

[Stensballe.]

forstaa, thi der var i Udvalget ikke særlig Sagkundskab til Stede. Naar vi faar denne Lov gennemført, vil der altid være Adgang til efter Begæring at faa saadanne Forhold undersøgt, og dermed tror jeg, at Brodden vil være taget af ganske urimelige Angreb, thi da kan man med stor Ret henvise i alt Fald de anstændige, de gode Blade til at faa Sagen rejst og, hvis der saa viser sig at være noget forkert, faa Dom afsagt. Jeg vil gerne i denne Forbindelse henvise til Underbilaget til Bilag 4, som er fremskaffet af den højtærede Handelsminister fra Det statistiske Departement. Det angaar to Varer, som der har været megen Tale om skulde ligge højt i Pris, hvilken Pris skulde være beskyttet gennem Sammenslutninger, Karteller og Truster, nemlig Vegetabil-Margarine og Benzin. Jeg tror, at hvis man gaar denne Liste igennem og gør de Fradrag for Told og Afgifter, som man kan læse om i Bilaget, vil man komme til det Resultat, at i hvert Fald for Danmarks Vedkommende har vi meget billige Priser paa Margarine, maaske de billigste, og der er vist ikke noget Land heller, som har billigere Pris paa Benzin af tilsvarende Kvalitet. Hvis man gaar ned til en ringere Kvalitet, kan man jo altid faa billigere Varer, det kan man ogsaa her i Landet. Her kan man ogsaa faa Benzin, der er 2 Ø. billigere, og som endda er udmærket god og vel anvendelig.

Jeg tror, at man gennem denne Lovgivning kan komme Overgreb til Livs og vil blive fritaget for den Uro, som de volder Erhvervslivet. Vi hilser med Glæde, at der intet Posekigeri kan finde Sted, og jeg mener i det hele, at dette Lovforslag vil kunne faa god Virkning, ikke mindst indirekte — i saa Henseende tror jeg, det vil have stor Betydning.

Hermed tillader jeg mig paa Flertallets Vegne at anbefale de af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Schovelin: Jeg har jo ikke som den ærede Ordfører (Stensballe) Vidtløftighedens Gave, men ikke desto mindre maa jeg tale lidt længere, end ærede Medlemmer paa denne Samlingens sidste Dag maaske vil synes om. Anledningen dertil er for det første givet af de almindelige Bemærkninger, som den ærede Ordfører begyndte med, men dernæst ogsaa af de Bemærkninger, som Venstres Udvalgsmedlemmer har tilladt sig at fremsætte overfor os — af en noget usædvanlig Art, tør jeg maaske sige —, og endelig vil det heller ikke være mig

muligt at forklare vor Stilling til Ændringsforslagene fyldestgørende uden at gøre disse almindelige Bemærkninger.

Det er jo erkendt Gang paa Gang, sidst at den højtærede Landbrugsminister, at Landstinget er det overvejende og prøvende Ting, med andre Ord: det har fra Forfatningens Side en vis saglig Indstilling, hvorimod Folketinget mere repræsenterer det dristige, det forvovne, det fremstormende Element. De yngres og de ældres Ting! Nu er det jo fuldkommen beundringsværdigt, hvorledes Venstre har forstaaet at disponere over sit personlige Materiale, saaledes at det netop har samlet ovre i Folketinget de mere forvovne, dem, som Fransk mændene vilde kalde „les étourdis“, og derimod her i Landstinget har faaet samlet de ældre, de modne, de skriftkloge og lovkyndige. Følgen er, at naar Venstre udarbejder et Lovforslag i Folketinget, bliver det nødvendigvis af andre Venstre-mænd i Landstinget lavet om. I Folketinget udkaster man saadanne løse Tanker paa Papiret, som man kunde kalde Lovskitser, her i Landstinget laver saa Venstre-kollegerne Love ud af det. Dér nøjes man med Metalbarrer, her kommer de i Støbeskeen og bliver til gangbar Mønt. Følgen heraf har været den ganske ejendommelige, at den høje Regering er blevet stillet overfor to Ultimata, først et Ultimatum i Folketinget af Venstre og saa af det samme Venstre et nyt Ultimatum her i Landstinget.

Men hvorfor, kunde man spørge, har det været saa overordentlig vigtigt just denne Gang at følge den samme Metode som f. Eks. overfor Huslejeloven? Ja, der var jo den Ubehagelighed ved det, at det konservative Folkeparti med saa stor Styrke i Folketinget havde fremhævet det urimelige, det usømmelige i, at man skred til en Lovgivning som den foreliggende uden at have hørt Erhvervene. Det forstod man her i Tinget, og navnlig forstod selvfølgelig Landstingsvenstres kloge Mand, den ærede Ordfører, at det kunde paa ingen Maade gaa an. Det kunde paa ingen Maade gaa an! Det havde gjort et uheldigt Indtryk i Erhvervslivet, at man saaledes vilde gaa stik imod det, thi Erhvervslivet ønsker ingen Lovgivning. Det skal slaas fast med Firtommersøm, at det ønsker ingen Lovgivning, og man møder dér intet Krav derom. Men da dette skulde camoufleres paa en eller anden Maade, og man var kommet i en vanskelig Stilling overfor Erhvervslivet, har Landstingsvenstres kloge Mand taget Sagen i sin Haand, og han har da overfor Erhvervene baaret sig ad, som man fortæller om en